

Sygn. akt IV U 485/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Beata Bury
Protokolant:	Ewa Grzybek

po rozpoznaniu w dniu **13 stycznia 2016r. w Rzeszowie**

sprawy z wniosku **W. K.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności**

w (...)

o ustalenie

na skutek odwołania **W. K.**

od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności**

w (...)

z dnia 12 sierpnia 2015 r. nr (...)

oddala odwołanie.-

Sygn. akt IV U 485/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r.

Orzeczeniem z dnia 17 czerwca 2015 r. Nr sprawy (...) Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności dla Miasta R. zaliczył wnioskodawcę W. K. do lekkiego stopnia niepełnosprawności, wskazując, iż orzeczenie wydaje się na stałe. Jednocześnie stwierdził, iż niepełnosprawność istnieje od 16 – go roku życia, a jej ustalony stopień datuje się od 1 czerwca 2015 r. oraz wskazał, iż przyczyną niepełnosprawności są schorzenia oznaczone symbolami 05 - R, 10 - N. Wskazał przy tym, że wnioskodawca może pracować na otwartym rynku pracy oraz że zachodzi konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne itd. według wskazań lekarza specjalisty.

W dniu 18 czerwca 2015 r. wnioskodawca W. K. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia, domagając się zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W wyniku rozpatrzenia odwołania Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) orzeczeniem z dnia 12 sierpnia 2015 r. Nr sprawy (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca W. K. w dniu 8 września 2015 r. wniósł odwołanie do tut. Sądu. Podał, że stan jego zdrowia kwalifikuje go za niepełnosprawnego w stopniu umiarkowanym. Zaznaczył, że w latach wcześniejszych komisje przyznawały mu umiarkowany stopień, a stan jego zdrowia nie uległ poprawie, a z upływem czasu zdecydowanie się pogarsza.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) nie znalazł podstaw zmiany zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu swego stanowiska podał, iż ocena stanu zdrowia wnioskodawcy pozwala na zaliczenie jedynie do lekkiego stopnia niepełnosprawności. U wnioskodawcy nie stwierdzono, aby był niezdolny do pracy, zdolny do jej wykonywania jedynie w warunkach pracy chronionej, czy też wymagał czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, co uzasadniałoby zaliczenie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. K. ma 57 lat. Jest rozwiedziony. Ma wykształcenie cukiernicze, pracuje jako sprzedawca reklam, grafik komputerowy.

Poprzednim orzeczeniem Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) zaliczył wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, wskazując, iż orzeczenie wydaje się do 31 maja 2015 r., że niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia, a jej ustalony stopień datuje się od 15 stycznia 2009 r. oraz wskazał, iż przyczynami niepełnosprawności są schorzenia oznaczone symbolem 05-R, 10-N. Ponadto wskazał, że wnioskodawca winien być zatrudniony na stanowisku pracy przystosowanym, że wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne itd., korzystania z systemu środowiskowego wsparcia oraz spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Orzeczeniem z dnia 26 września 2014 r. lekarz orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy do 31 października 2017 r.

(dowód: akta Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności)

Wnioskodawca od dzieciństwa był leczony z powodu choroby H. M. pod postacią zaników mięśniowych kończyn dolnych, zwłaszcza lewej. Był wielokrotnie hospitalizowany w oddziale ortopedycznym z powodu zmian zwyrodnieniowych stawów kolanowych. W 2003 r. przeżył operację powrózka nasiennego.

Obecnie wnioskodawca odczuwa dolegliwości kręgosłupa, głównie odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego, bóle kolan, stóp oraz drętwienie rąk.

Wnioskodawca pozostaje w leczeniu poradni ogólnej, neurologicznej, ortopedycznej.

(dowód: opinia sądowno – lekarska biegłego z zakresu neurologii k. 14 – 17, opinia sądowno – lekarska biegłego z zakresu ortopedii - k. 6 – 7)

W badaniu ortopedycznym stwierdzono, że sylwetka ciała wnioskodawcy jest symetryczna, chód utykający na kończynę lewą, przy czym kończyny dolne są równej długości. Występuje końskie ustawienie stopy lewej, wyszczuplenie uda i podudzia lewego. Zakres ruchomości w stawach biodrowych i kolanowych jest w granicach normy. Ogólna sprawność narządu ruchu jest nieznacznie ograniczona.

Odwołującego się należy zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

(dowód: opinia sądowno – lekarska biegłego z zakresu ortopedii - k. 6 – 7)

Występujący u wnioskodawcy stan po przebytej chorobie H. M. w aktualnym stadium zaawansowania nie upośledza w istotnym stopniu sprawności ustroju. Schorzenie to manifestowało się zanikiem mięśni lewej kończyny dolnej. W wyniku leczenia i rehabilitacji u wnioskodawcy utrzymuje się niewielka dysfunkcja lewej kończyny dolnej pod postacią wyszczuplenia, zwłaszcza podudzia i opadającej stopy.

W aktualnym badaniu neurologicznym nie stwierdzono u wnioskodawcy najmniejszej patologii w zakresie układu nerwowo ośrodkowego i obwodowego, dodatnich objawów oponowych i mózdkowych, uszkodzenia nerwów czaszkowych, ograniczenia ruchomości kręgosłupa i stawów ani dodatnich objawów rozciągowych, zwłaszcza o charakterze korzeniowym ani deficytów neurologicznych. Stwierdzono wyszczuplenie lewej kończyny dolnej, zwłaszcza podudzia, brak odruchu skokowego lewego oraz zaburzenia chodu na piętach stopy lewej.

Powyższe schorzenia powodują naruszenie sprawności organizmu w stopniu pozwalającym na zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

(dowód: opinia sądowno – lekarska biegłego z zakresu neurologii - k. 14 – 17)

Wnioskodawca jest samodzielny w zakresie samoobsługi, tzn. higieny osobistej, ubierania się, spożywania posiłków. Jest zdolny do samodzielnego poruszania się oraz komunikowania. Nie wymaga pomocy ani opieki osób drugih.

(dowód: akta Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...))

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, albowiem zostały one sporządzone po przeprowadzeniu odpowiednich badań i w oparciu o dokumentację lekarską. Ponadto żadna ze stron nie wniosła zarzutów do tych opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., nr 127, poz. 721 tekst jedn.) do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W myśl zaś art. 4 ust. 2 ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności określa rozporządzenie MGPIPS z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003 r., nr 139, poz. 1328) W myśl § 30 tegoż rozporządzenia standardy te zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

- 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
- 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Zgodnie zaś z wyżej wymienionym przepisem § 29 ust. 1 pkt 3 konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach

samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że stan zdrowia wnioskodawcy pozwala na zaliczenie go wyłącznie do osób z lekkim stopniem niepełnosprawności. Biegli prezentowali w tej kwestii identyczne, jednoznaczne stanowisko, iż możliwe jest zaliczenie wnioskodawcy jedynie do tego stopnia niepełnosprawności. Stwierdzone naruszenie sprawności organizmu jest bowiem niewielkie, a wnioskodawca jest zdolny do pracy w normalnych warunkach zgodnie z kwalifikacjami i nie wymaga zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, nie jest zależny od otoczenia i nie wymaga pomocy osób innych w pełnieniu ról społecznych.

Fakt uprzedniego zaliczenia danej osoby do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie przesądza o tym, że stopień ten nie może ulec zmianie. Także bowiem w przypadku schorzeń towarzyszących przez całe życie, mogą pojawić się zmiany, zarówno w kierunku progresji, jak i regresu choroby. Zachorowania mogą mieć bowiem charakter dynamiczny, z okresowymi zaostrzeniami, których niwelowanie następuje poprzez właściwie prowadzoną farmakologię, leczenie oraz rehabilitację.

Ponadto w myśl art. 5 w/w ustawy orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych m. in. o częściowej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 3, oraz celowości przekwalifikowania, o którym mowa w art. 119 ust. 2 i 3 ustawy wymienionej w pkt 1, jest traktowane na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Powyższe powoduje, iż przedmiotowe odwołanie jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu w trybie art. 477¹⁴ § 1 KPC.